

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Cont nr. 49.8.01

Credința noastră

28. Cele șapte Laude

Am văzut că ziua liturgică cuprinde șapte sfinte slujbe, care sînt trepte spre Sfînta Liturghie. Aceste șapte slujbe bisericesti se numesc Laude pentru că prin ele preamărim pe Dumnezeu. Fiecare reprezintă și momente din lucrarea mîntuirii noastre de la început (Geneză) pînă la venirea Mîntuitorului. Fiecare însă are mai multe înțeleșuri. Sensul principal este însă lucrarea lui Dumnezeu, prezența lui Iisus Hristos ca Mîntuitor promis și prevestit în Vechiul Testament și ca Fiul al lui Dumnezeu întrupat, răstignit, înviat și înălțat la ceruri. De aceea în aceste Laude ce se referă prin Psalmi, alte texte, etc., și la Vechiul Testament sînt și imne închinare Domnului întrupat, Maicii Domnului și Sfinților. La fel Laudele cuprind și gânduri și rugăciuni în legătură cu vremea săvîșirii lor (seara, noaptea, dimineața, etc.). În centru însă e Iisus Hristos, Cel ce ne-a descoperit pe Tatăl și prin care a fost trimis Dubul Sfînt. Astfel Biserica a înveșmîntat cu laude taina mîntuirii noastre, ca să ne pregătească pentru Sfînta Liturghie, unde se jertfește și ni se împărtășește Iisus Hristos însuși.

Ceasul al 9-lea (ora 3 după masă) ne aduce aminte de ora cînd Mîntuitorul „și-a dat dubul” pe cruce fiind (Luca 23, 46). Dar acest Ceas, prin Psalmul 83 și prin cuvintele Mîntuitorului către tâlharul de-a dreapta: „Astăzi vei fi cu mine în rai” (Luca 23, 43), ne îndreaptă spre raiul cel de la început (Geneză 2, 8) pe care Adam și Eva l-au pierdut și spre raiul cel veșnic deschis nouă prin jertfa lui Iisus Hristos.

Vecernia sau Lauda de seara ne amintește de vremea dinainte de Iisus Hristos. La început a fost raiul. Aceasta se arată prin faptul că preotul dă binecuvîntarea din altar, iar altarul închipuie raiul (cerul). Psalmul 103 ne vorbește despre frumusețea firii cea dintru început și despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru toate făpturile și pentru om. Dar prin ieșirea preotului în fața ușilor închise ale altarului, unde citește rugăciunile, înțelegem pierderea raiului de către Adam și Eva. De aici chemarea: „Doamne strigat-am către Tine, auzi-mă”. Prin căderea ce o face preotul, se aduce jertfă Domnului cu ruga: „Să se îndrepteze rugăciunea mea, ca tămăia înaintea ta” (Psalm 140). Dar imnele ne amintesc la Vecernia Duminicii (sîmbătă seara) de Invierea Domnului, la praznice de ceea ce se cîntește în acea zi, ca să ne arate că chemarea Vechiului Testament s-a împlinit. Așa că deschiderea ușilor altarului la vohod arată că în Iisus Hristos raiul pierdut a fost redobîndit. De aici rugăciunea creștină străveche: „Lumină lină”, care preamărește pe Tatăl, Fiul și Dubul Sfînt, cînd se lasă seara și lumina blîndă a soarelui în apus închipuie pe Hristos, „Soarele” vieții creștinești.

La anumite vecernii se citesc Paremi (texte din Vechiul Testament), prin care sînt cu noi dreptii Vechiului Testament. Rugăciunea străveche: „Învrednicește-ne Doamne în seara aceasta” binecuvîntează pe Domnul și cere ca seara s-o petrecem fără de păcat. Ca la Stihoavnă, stihul din Vechiul Testament (Psalmi sau Proverbe) împreună cu stihurile închinare Sfinților, Maicii Domnului, Mîntuitorului, să ne amintească cum cele așteptate de Vechiul Testament s-au împlinit. De aceasta ne asigură rugăciunea dreptului Simeon: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpîne, ... că văzură ochii mei mîntuirea Ta” (Luca 2, 29—32). Mîntuitorul așteptat de veacuri a venit ca un

Prunc, ce s-a adus în templu (în biserică). Suflul dreptului Simeon e împăcat că a avut bucuria să vadă pe Mîntuitorul, cel vestit de proroci. Aceasta ne îndeamnă și pe noi să ne îndreptăm în pace spre somnul nopții, care închipuie și somnul morții.

Preotul pomenește la otpust și pe Sfinții Ioachim și Ana, din care s-a născut Maica Domnului, ei reprezentînd pe dreptii Vechiului Testament.

Astfel Vecernia (rugăciunea de seara) reprezintă Vechiul Testament pînă la intrarea în templu a pruncului Iisus. Ea însă — întrucît noi sîntem după Iisus Hristos — împlătește cele ale Vechiului Testament, cu cele ale Noului Testament, dreptii Vechiului Testament cu Sfinții Bisericii lui Hristos. Căci ei una sînt.

Pavecernița sau Lauda la începutul nopții este rugăciunea „celor ce mergem spre somn”, cînd ne căm pentru păcatele săvîșite, mulțumim pentru faptele bune ce le-am împlinit și cerem somn liniștit. Totodată cerem să fim păziți „de întunecatul somn al păcatului”, adică de căderea în păcat, ca să putem împlini poruncile Domnului.

Miezunoptica ne aduce aminte de Psalm 18, 62: „La miezul nopții mă scol să-ți mulțumesc Ție” — și de cuvintele Mîntuitorului: „Priveghiați, că nu știți cînd va veni Domnul casei: seara, la miezul nopții...” (Marcu 13, 35), așa cum s-a întîmplat în pilda celor zece fecioare (Matei 25, 1—13), cînd „mirele” (Hristos) a venit la miezul nopții. De aici rugăciunea: „Iată mirele vine în miezul nopții”. Miezunoptica ne duce cu gîndul la privegherea (așteptarea) prorocilor Vechiului Testament și la poruncile date de Dumnezeu prin Moisi (Psalm 118) și în Iisus Hristos. După miezul nopții a înviat Iisus.

Utrénia (sau Lauda de dimineața) cu Ceasul 1. Ca și celelalte Laude, Utrénia are mulți psalmi. Ea vestește vremea cînd s-a apropiat venirea lui Iisus. De aceea cele 9 cîntări (ode) în parte cuprind prevestiri din Vechiul Testament despre Hristos și Fecioara Maria, din care se va naște Domnul. Proorocul Avacum a spus că Mesia va

veni de la Răsărit. Doxologia de la sfîrșit preaslăvește: „Mărire Celui ce ne-ai arătat nouă lumină” ca o mărturie că Iisus Mîntuitorul a venit și cîntăm: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu” — cîntarea îngerilor de la nașterea Domnului (Luca 2, 14). Totodată ne rugăm ca Domnul să ne învrednicească a petrece fără de păcat ziua ce începe; că ne-am umplut „dimineața de mila Ta Doamne” și „lucrurile mîinilor noastre le îndreptează”. Căci „bine este a ne mărturisi Domnului... a vesti dimineața mila Ta”. În vremea Utréniei, preotul face Proscomidia, adică pregătește Sfintele daruri, ce se vor sfinți la Sf. Liturghie a credincioșilor. Se apropie vremea ca Iisus să apară în lume, să propovăduiască, să se jertfească, să învieze și să se înalțe la cer.

Ceasul întii se face împreună cu Utrénia. E ceasul întii al zilei (pe la 7 dimineața) care vestește începutul vieții lui Iisus. Ne rugăm: „Iisuse, să se însemneze peste noi lumina feței Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată” (dumnezeiască). Și aducem mulțumiri Născătoarei de Dumnezeu, cîntînd: Bucură-te mireasă pururea Fecioară.

Ceasul al treilea (ora 9) ne amintește de sfatul făcut împotriva lui Iisus ca să-l prindă și să-l omoare, și de răstignire (Marcu 15, 25) — și de pogorîrea Dubului Sfînt peste Sfinții Apostoli, care Dub Sfînt ne rugăm să ne înnoiască și pe noi.

Ceasul al șaselea este timpul cînd Mîntuitorul era răstignit pe cruce (ora 12). Acum mulțumim Domnului pentru că ne-a eliberat prin jertfa Sa din robia păcatului și am înviat la o viață nouă.

Acestea sînt cele 7 Laude pregătitoare spre Sfînta Liturghie. Ele se săvîșesc regulat în mănăstiri. În celelalte biserici — de obicei — se săvîșesc în Postul Paștilor, iar în Duminici și sărbători se slujește vecernia și utrenia și o parte din Ceasuri. Credincioșii citesc acasă Miezunoptica, Ceasurile și Pavecernița.

În felul acesta și ziua și seara și noaptea sînt sfințite prin rugăciune și cîntare și Biserica se pregătește pentru dumnezeiasca slujbă a Sfintei Liturghii, unde pășim pe urmele lui Hristos și Domnul este cu noi și ne înnoiește cu darurile Sale cele bogate.

† NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

COMOARA

Sărbătorirea de către toți cei ce muncesc, cu brațele și cu mintea, a zilei de 1 Mai ne duce gîndul la una din marile comori pe care le avem, și anume: munca.

Munca este comoară de pîine, de putere, de frumusețe, de înțelepciune, precum stă scris: „Cea mai scumpă comoară pentru om este munca” (Prov. 12, 27).

Apostolul Pavel scria oarecînd Filipenilor: „A vieții în trup înseamnă pentru mine să lucrez și să am roadă...” (Filip 1, 22).

Iată înaltă chemare, iată menirea omului pe fața pămîntului: Munca rodnică pentru sine și toți ai săi, pentru a dărui lucruri de seamă, pentru ridicarea continuă a vieții. A munci este a cerceta și a ști; a cugeta și înfăptui ceea ce-ți frămîntă inima și mintea; a spori binele și fericirea tuturor; a pune piatra ta la mai buna zidire a lumii, la mersul înainte, la săvîșirea ei întru cunoștința adevărului, libertate și omenie.

Omul valorează atît cît jertfește din sine, cît pic de viață pune în lucrarea mîinilor lui. E prețuit după lucrul său, după cît a înfăptuit prin

cugetarea, inima și fapta sa, după folosul adus obștei.

Omul e un muncitor, un meșter, un creator de bunuri și valori.

Munca este legea nemutată a vieții, pravilă veșnică a firii, întîia și cea mai de cinste datorie a omului.

Atoatefăcătorul a rînduit ca toată făptura să trăiască prin truda sa, fiecare lucrînd în felul său. Orice meserie, făcută cu demnitate și zidire personală și obștească, e curată, frumoasă, sfîntă.

Unii ară, cresc turme, scot bogății din pămînt, fabrică mașini și unelte; alții zidesc locuințe, școli, spitale, creșe noi, cetăți de foc. Dascălul învață; cărturarul scrie cărți; artistul creează frumosul în cuvinte, colori, sunete și marmură; astronomul urmărește tainele bolții înstelate; judecătorul împarte dreptatea; doctorul vindecă beteșugul; ostașul apără moșia din străbuni; cîrmuitorii au marea grijă a țării. Toți muncesc fără răgaz, cu sîrguință și avînt nepotolit, pentru îndestularea, propășirea și mai-binele obștei.

(Continuare în pag. 2)

Ucenicii Domnului în vremea răstignirii și Invierii Sale

Acum, când știm cu ce tărie de credință au vestit ucenicii Domnului minunea Invierii și porunca cea nouă ca oamenii să se iubească unii pe alții, ni se pare aproape de necrezut că, la vestea cea dintâi a învierii lui Iisus, cei unsprezece ucenici au fost cuprinși de frică și nu au crezut. Iisus „i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-l văzuseră, înviați” (Marcu 16, 14). I-a muștrat (vom vedea de ce), dar i-a înțeles și i-a iertat. El știa că această îndoială este mai mult o frică copleșitoare, care se va schimba în credință într-atât de însuflețită, încât să le poată spune: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura” (Marcu 16, 15).

Este adevărat că, nu cu mult înainte de moartea și învierea lui Iisus, ucenicii Săi mai fuseseră martori ai unor învieri din morți: a lui Lazăr, fratele Martei și al Mariei; a fiicei lui Iair și a tânărului din Nain. Dar pe atunci Învațătorul lor era în viață; era chiar Cel ce făcea acele minuni. Îl simțeau aproape și primeau tărie sufletească de la El. Iată însă că acest „prooroc puternic în faptă și în cuvânt” (Luca 24, 19) a fost osîndit la moarte și răstignit, fără să-și ajute cu ceva, El în care nădăjduseră „că este Cel ce avea să izbăvească pe Israel” (Luca 24, 21). Ucenicilor li se părea că, odată cu prinderea lui Iisus, puterea Sa a încetat. Iar vestea învierii Sale venea la trei zile după aceste întâmplări spulberătoare de nădejdi.

Să ne aducem aminte că, fiind Iisus încă în timpul propovăduirii și proorocind despre omorîrea Sa, ucenicii au fost cuprinși de o întristare atât de mare, încât aproape că n-au auzit și proorocirea învierii.

Cu toate că Iisus le-a spus că, după omorîrea Sa, a treia zi va învia, ucenicii „s-au întristat foarte” (Matei 17, 23).

Dar ce împovărătoare durere va fi apăsât inima ucenicilor, când, mai târziu, aveau să-și vadă Învațătorul batjocorit aievea și omorît prin răstignire! Cum i-a găsit Maria Magdalena, când le-a adus vestea că Învațătorul i s-a arătat înviați?

Sfînta Evanghelie scrie că ucenicii „se tînguiau și plîngeau” (Marcu 16, 10).

Așa se cuvine să-i înțelegem și pe cei doi ucenici, Luca și Cleopa, care, călătorind „trîști” spre satul Emaus, nu l-au recunoscut pe Învațătorul

lor, cu toate că, cu ceva mai înainte, „niște femei” i-au „uimit” (Luca 24, 22) cu vestea că El „este în viață”, și cu toate că Iisus le-a vorbit atîta timp pe cale. Și tot din pricina durerii apăsătoare nu l-a recunoscut nici Maria Magdalena.

Dar mai era ceva: „Ochii lor erau ținuți ca să nu-l cunoască” (Luca 24, 16). Însuși Iisus voia să nu fie recunoscut din cea dintâi clipă. De ce? Pentru că inima celor ce-L vor vedea înviați să fie mai întii pregătită și întărită treptat. Căci învierea din morți fiind un fapt cu totul nemai-întîlnit, vederea celui înviați i-ar înspăimînta. De aceea chiar înainte de a învia pe alții, Iisus i-a pregătit sufletește pe cei ce aveau să-i vadă pe cei înviați. Iisus face mai întii ca numai cu inima arzîndă, Luca și Cleopa să presimțea că El este de față; și abia după ce ajung în Emaus, lasă ochii minții lor să-L recunoască, după felul știut în care El frîngea pîinea. Dar chiar și atunci se face nevăzut îndată, pentru că prea marea uimire și tulburare să nu-i doboare.

Tot înadins nu i se face cunoscut deodată nici Mariei Magdalena. O lasă mai întii să găsească mormîntul gol; să plîngă și să vadă doi îngeri — arătare cu totul neobișnuită — dar asemănători unor „bărbați” (Luca 24, 4); Maria Magdalena îl vede pe Iisus, dar crede că este grădinarul, și, fiindcă atunci cînd cel înfricat vorbește, i se întărește puțin inima, o lasă să-l întrebe despre locul unde ar fi ascuns trupul Celui înmormîntat, și abia apoi o cheamă blînd pe nume: „Marie!” Acum nu-i mai ține „ochii” ca acoperiți. Ea îl recunoaște și răspunde: „Învațătorule!”

Și pe ceilalți ucenici îi pregătește mai întii. Numai după ce inima lor arde, primind de la mironosițe vestea Invierii, li se arată înviați. Și, ca desăvîrșit cunoscător al sufletului omenesc, îi muștră; mai mult spre a le întări inima.

Sfintele Evanghelii fiind insuflate de Duhul Sfînt sînt cărți scrise în respectul adevărului. Ele arată faptele cum s-au petrecut aievea. De aceea, văzînd noi cele scrise în aceste sfinte cărți despre împietrirea sau îndoiala cea de la început a ucenicilor lui Iisus în învierea Sa, primim cu deosebire și credem cu tărie ce spun ele apoi despre credința ucenicilor în Înviere, credință pe care nimic nu a fost în stare s-o clătească.

Gh. Șoima

Învățături cu privire la căsătorie

Fiind creat de Dumnezeu ca ființă socială, omul nu poate trăi și nu se poate desăvîrși decît în comuniune cu o altă ființă care să-i fie ajutor potrivit pentru el (Geneza 2, 18). De aceea, bărbatul și femeia se regăsesc, se împlinesc, se dăruiesc reciproc și se desăvîrșesc în comuniunea familiei. Familia corespunde astfel unei nevoi firești a oamenilor, deoarece între cele două persoane de sex contrar există o coordonare și o completare reciprocă, iar prin legătura ce se stabilește între ele, se creează o unitate socială care nu mai poate fi desfăcută, deoarece în credința noastră ortodoxă „nu mai sînt doi, ci un trup, deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19, 6).

După învățătura Bisericii noastre, căsătoria are următoarele scopuri: 1. Nașterea și creșterea de copii (Geneza 1, 28); 2. Ajutorarea reciprocă a soților (Geneza 2, 18); 3. Ferirea de păcatul desfrînării (I Corinteni 7, 2). Bineînțeles că scopul întii nu se împlinesc totdeauna, dar celelalte două se împlinesc în orice căsătorie.

Importanța familiei ca așezămînt social este recunoscută de legislațiile civile ale tuturor statelor civilizate. Importanța acestui așezămînt este recunoscută în mod deosebit de către statul nostru socialist, care, prin Codul familiei din anul 1954, nu consideră căsătoria ca un simplu contract dintre două persoane de sex opus — așa cum o făcea vechiul nostru Cod civil — ci o privește ca o legătură liber consimțită dintre cei doi soți, din care rezultă o serie de datorii și drepturi reciproce ale amîndurora. De aceea atît statul nostru socialist, cît și Biserica, au deopotrivă interes ca instituția familiei, întemeiată prin căsătorie, să aibă o temelie puternică, spre a-i asigura astfel trîinția și durabilitatea.

Cunoscînd deci importanța căsătoriei, este firesc ca acei ce se hotărăsc să facă primii pași spre încheierea ei să porceadă la aceasta numai după

o serioasă și matură chibzuință asupra importanței acestui act, ca și a consecințelor ce decurg din el și numai după o examinare atentă, sub toate aspectele, a persoanei cu care voiesc să se căsătorească, să se decidă a-și lega viața de ea. Datorită importanței considerabile pe care o are căsătoria în viața fiecărui ins — ca de altfel și a societății — apar cu atît mai condamnabile persoanele care încheie căsătorii în pripă, fără să-și cunoască aproape deloc pe viitorul tovarăș de viață, iar, în cazul că-l cunosc, lăsîndu-se mîinate de porniri ori interese minore (avantaje materiale, perspective carieriste, viață ușoară etc), motive care oferă un sprijin cu totul fragil acestui important așezămînt.

Ne îngăduim să dăm cîteva povețe în legătură cu principalele condiții care se impun să fie luate în considerare de către credincioșii Bisericii noastre, care voiesc să pășească la Taina Nunții.

1. Cei ce voiesc să se căsătorească, să facă acest pas numai după ce s-au convins fiecare în parte că au o reală vocație față de viața de familie și că vor fi în stare să suporte împreună toate răspunderile și toate greutatețile care rezultă de pe urma încheierii acestui act. Există persoane de ambele sexe care nu au înclinare spre viața de familie, viață care creează ambilor soți datorii și răspunderi necunoscute de ei pînă atunci și pe care ei nu le-ar putea suporta, dar care se lasă convinși de părinți, de rudeni sau de prieteni, ori de anumite interese minore, să pășească spre căsătorie, fără ca în realitate să simtă vreo atracție spre o astfel de viață.

A pași la încheierea căsătoriei în astfel de împrejurări, sau avînd convingerea că încerci o experiență nouă, care, deși nu e prea ispititoare pentru tine, este totuși ceva căreia trebuie să i te supui din datină, înseamnă a recunoaște de la început că legătura pe care o închei are prea puține șanse de reușită.

2. Cei ce voiesc să se căsătorească, să facă acest pas numai după ce au ajuns la convingerea că între ei există o afecțiune și o dragoste reciprocă, durabilă iar nu momentană. Din acest motiv, e greșit ca o căsătorie să se facă dintr-o înflăcărare pasională de moment, bazată exclusiv pe frumusețea fizică și pe atracția trupească, mai ales dacă cei în cauză n-au avut ocazia să se cunoască mai de aproape și îndeosebi nu și-au putut cunoaște și evalua însușirile lor sufletești. În astfel de cazuri, căsătoria de cele mai multe ori devine o adevărată tragedie, căci în astfel de căsătorii pasiunea trece repede, dar în locul ei nu rămîne adevărata iubire care e atît de necesară în viața de familie.

(Continuare în pag. 4)

Comoara

(Urmare din pag. 1)

Prin munca fiecăruia și a tuturor, Patria se întărește, crește în cinstirea și vaza lumii, înfloreste într-un bunăstare și fericire.

Precum lucrurile de seamă se ridică prin rînduirea micilor fire de nisip, pietre și cărămizi, tot așa se înalță marile construcții prin truda înfrățită a stropilor de energie și sudoare ai tuturor fiilor țării.

Munca obștească are o profundă semnificație morală și socială; e întărirea la maximum a sentimentului de solidaritate umană și a dragostei de om. Truda laolaltă înrîurește în chip înălțător pe oameni; trezește și formează conștiința de obște, simțul puternic și mobilizator că toți alcătuiesc un singur popor — poporul muncitor. Această comunitate frățească se oglindește îndeosebi în schimburile de experiență; întrajutorarea muncitorească, întrecerile patriotice în muncă etc.

Astăzi munca nu mai este slugărie, corvoadă sau treabă de iobag, nici jug apăsător care să înjosească pe muncitor și să-i sleiască vloga. Nimeni nu mai muncește de silă, încovoiat sub harapnicul zbirilor, ci îndemnat de simțul viguros al datoriei, de tăria convingerii că numai prin muncă se împlinesc pe sine ca om, își desăvîrșește spiritul, sporește fondul de creație a poporului, își slujește Patria.

Bucuria muncii stă în mîndria de a fi folositor ție însuși și comunității, de a-ți cuceri locul cuvenit în viață, de a-ți face un nume nevestejit; de a însemna cu puncte luminoase trecerea ta prin lume. Indelețnicirea neîncetată ține spiritul activ; e izvor limpede și nesecat de sănătate și putere; îți asigură dreptul la existență; te încarcă de cinste și respect.

Nu-i pîine mai dulce decît aceea agonisită în sudoarea feții. Pătruns de evlavie, o gusti cu fiorul Sfintei Cuminecături în praznicele luminate.

Cel ce stă în nelucrare, ca o unealtă netrebnică, e o ființă de prisos pe lume. Lîncezește în lene și somn, îi ruginește mințea, îi seacă virtutea, îl năpădesc cugetele rele și scîrbele. E rușine și păcat să trăiești din pomană și furt, mîncînd pîinea altuia. Căci scrie la Cartea cărților: „Cine nu vrea să lucreze, acela să nu mîncească” (II Tes. 3, 10).

Întreaga fire, vietățile fără cuvînt urmează nesmintit legea pe veci întemeiată a muncii. Albinele, florile, pomii, glia se ostenesc, se frămîntă să ne dea haine de podoabă, dulceața roadelor, belșugul țarinelor. Au nu se cade să împreunăm ostenețele muncii noastre cu cele ale pămîntului? Să deprindem munca de la făpturile pururea lucrătoare?

Domnul Hristos, după trup, s-a născut în familia unui țesar sărac. A înnobilit și cinstit munca prin cuvînt și pildă, lucrînd cu propriile sale mîini în atelierul unui meseriaș, pricină pentru care și-a atras numirea de lemnar, dulgher.

„Cine muncește se roagă”, se apropie de Dumnezeu și îi slujește întru sinceritatea inimii cu „fapte bune, spre care a fost zidit în Hristos” (Efes. 2, 10).

Pr. Gh. Oneșiu

Îndemn

De pe anvonul sfînt, eu te îndemn, creștine, Nici cînd să nu faci fapte urite, de rușine.

„Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face” — E un proverb ce-ndeamnă doar binele a-l face. Să nu trăiești în ură. Să fiți mereu cinstiți, Căci lumea a fost lăsată ca-n pace să trăiești.

Pr. I. Brînzei

La zece ani de agricultură socialistă

În ultimii 25 de ani, țara noastră a cunoscut perioada cea mai rodnică în realizări, în toate domeniile de activitate, din întreaga sa istorie. Între aceste domenii de activitate se înscrie și agricultura țării noastre, cu toate sectoarele ei. Și în acest domeniu, în ultimul sfert de veac, au avut loc transformări radicale, fapt care se reflectă în nivelul de trai al țărânimii precum și în aspectul satelor noastre.

Subliniind importanța agriculturii pentru economia Patriei, Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, într-o cuvîntare rostită cu cîțiva ani în urmă, spunea între altele: „În procesul construcției socialiste se impune să se ia în considerare faptul, mai ales în țările cu condiții adecvate, cum este țara noastră, că agricultura reprezintă una din ramurile de cea mai mare importanță ale economiei naționale, ea are un rol hotărîtor pentru progresul rapid al întregii economii, pentru ridicarea nivelului de trai al poporului român”.

Procesul de socializare a agriculturii din țara noastră a început în anul 1949 și s-a desăvîrșit în primăvara anului 1962, cînd, între 27—30 aprilie, a avut loc o sesiune extraordinară a Marii Adunări Naționale, consacrată încheierii cooperativizării agriculturii, eveniment de la care s-au împlinit în aceste zile zece ani.

Aruncînd o scurtă privire înapoi, putem spune că în acest răstimp agricultura țării noastre a cunoscut an de an succese tot mai vădite, ajungînd ca în 1971 producția agricolă să crească cu 14 la sută mai mult față de media anuală din cinci-

nalul trecut, obținîndu-se producția cea mai mare de cereale din istoria României (14,5 milioane tone). La acest rezultat, alături de munca conștientă a țărânimii cooperatiste, a contribuit desigur și înzestrarea agriculturii cu un însemnat număr de mașini agricole de un nivel tehnic superior, irigațiile, desecările și diguirile, construcțiile de sere legumicole moderne, îmbunătățirea formelor de retribuție a muncii etc. Astfel pe ogoarele țării noastre, în 1971, au lucrat 114 mii tractoare, peste 47 mii combine, iar volumul îngrășămintelor chimice utilizate a fost de 650 mii tone.

Irigațiile au constituit și vor constitui din ce în ce mai mult un factor hotărîtor pentru sporirea recoltelor medii la hectar. Mare parte din cele 80 miliarde lei investite de statul nostru în agricultură, în acest cincinal, e destinată lucrărilor de hidroameliorații. Numai în acest an se vor iriga peste un milion hectare teren, urmînd ca, pînă la sfîrșitul cincinalului actual, suprafața irigată să atingă cifra de 2,2 milioane hectare. Ne sînt cunoscute în această privință lucrările efectuate în Insula Mare a Brăilei, de unde se scot astăzi peste 5.000 kg porumb boabe la hectar, rețelele de sute de km de canale în care adevărate uzine pompează zilnic rîuri întregi de apă pentru irigare, sutele de km de diguri ridicate în calea apelor care altădată se revărsau în voie și altele asemenea sînt doar cîteva lucrări din domeniul agricol, care în condițiile sociale din trecut cu greu ar fi fost de conceput.

Toate aceste rezultate se datoresc muncii harnice și conștiințioase a țărânimii, a tuturor oamenilor

muncii de la sate, puternicului sprijin material acordat de stat, concretizat în dezvoltarea continuă a bazei tehnico-materiale a agriculturii. Pentru succesele obținute în 1971 în agricultură, Corducerea țării noastre — la aniversarea împlinirii a zece ani de la încheierea cooperativizării agriculturii — a distins aproape 200 unități agricole cu „Ordinul Muncii”.

Referindu-se la sarcinile de viitor ale agriculturii noastre socialiste, Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, în aprilie a.c. a spus: „Realizarea unei agriculturi intensive de mare randament — necesitate obiectivă a construcției socialiste — cere eforturi susținute pentru dezvoltarea bazei tehnico-materiale a acestei ramuri, reclamă investiții pentru mecanizare, chimizare, pentru îmbunătățiri funciare și totodată impune o preocupare conștientă pentru organizarea rațională a producției și a muncii, pentru aplicarea în producție a cuceririlor științei agrozootehnice avansate”.

*

Ca fii ai Bisericii străbune și ca buni cetățeni ai țării, știînd că munca este și o poruncă evanghelică și o datorie de onoare pentru fiecare dintre noi, să ne străduim și cei ce lucrăm pe ogoare, alături de toți fii buni ai țării, care lucrează în uzine și în fabrici, să ne facem cu prisosință datoria. Să nu uităm nici o clipă că ogoarele sînt acelea, care ne asigură „pîinea cea de toate zilele” și deci agricultura are o mare importanță în propășirea obștească, la înflorirea Patriei noastre dragi.

T. R.

INFORMAȚII

— Vineri, 7 aprilie 1972, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a primit vizita unei delegații bisericești de peste hotare, formată din: Dr. Hermann Dietzfelbinger, președintele Consiliului Bisericii Evanghelice din R. F. a Germaniei, cu soția; Dr. Adolf Wischmann, președintele Serviciului de Relații Externe al Bisericii Evanghelice din Germania, cu soția; prof. Dr. Reinhard Slenczka din Heidelberg, cu soția, și rev. Paul Osterreicher, secretarul Comisiei pentru relațiile cu Răsăritul din cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericii.

Delegația a fost însoțită din partea Bisericii Ortodoxe Române de către P. S. Antonie Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal, și C. pr. I. Săbăduș.

La primire au fost de față P. S. Episcop-vicar Visarion, P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belasçu, P. C. rector Is. Todoran și P. C. cons. Gh. Papuc.

Cu acest prilej, oaspeții au vizitat reședința mitropolitană, Capela, Catedrala și Biblioteca mitropolitană.

— În întreaga Sf. Patriarhie a Bisericii noastre Ortodoxe Române, marele și luminatul praznic al Învierii Domnului s-a sărbătorit și în acest an

în aceeași aureolă de bucurie, pace și înălțare sufletească.

La Centrul arhiepiscopesc din Sibiu de pildă slujba Învierii a fost săvîrșită la Catedrala mitropolitană de Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și P. S. Episcop-vicar Visarion, înconjurați de un sobor de preoți și diaconi.

Ambii Ierarhi au săvîrșit apoi, Duminică la ora 10, Sf. Liturghie arhierescă, cu care prilej s-a citit Pastorală la Învieria Domnului. Atît la slujba Învierii cît și la Sf. Liturghie, credincioșii prezenți trăiau parcă aieva ceea ce cîntărea bisericească spune atît de frumos: „Ziua Învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm.”

— Miercuri, 13 aprilie 1972, la Centrul arhiepiscopesc din Sibiu a avut loc o consfătuire cu P. C. protopopi din Arhiepiscopie, condusă de Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului. Au mai participat P. S. Episcop-vicar Visarion, P. C. vicar Tr. Belasçu, P. C. rector Is. Todoran, P. C. consilieri I. Mihălțan, Gh. Bota, Gh. Papuc și P. C. inspector eparhial I. Stoica.

S-a analizat cu acest prilej activitatea desfășurată în trimestrul I 1972. S-au făcut totodată și o seamă de comunicări administrative.

Cu privire la Consiliul și Comitetul parohial

Cel mai înalt organ în conducerea treburilor administrative dintr-o parohie este Adunarea parohială, „compusă din toți bărbații majori creștini ortodocși, nepătați, care își îndeplinesc îndatoririle lor morale și materiale față de Biserică și Așezămintele ei și care își au domiciliul în cuprinsul parohiei. Preoții, diaconii și cîntăreții în funcțiune sînt membrii de drept ai Adunării parohiale; asemenea și cei pensionați, care locuiesc în cuprinsul parohiei”.

Dar Adunarea parohială, compusă din cei arătați mai sus, este un organ deliberativ. De aceea este nevoie de un al doilea organ, care să ducă la îndeplinire hotărîrile ei, de un „organ administrativ și executiv”; acesta este Consiliul parohial.

Consiliul parohial are un rol însemnat în viața parohiei, pentru care lucru Adunarea parohială, la alegerea lui, „ține seamă de acei credincioși care, prin viața lor și prin jertfele lor pentru Biserică și pentru așezămintele ei, au dat dovadă de mare interes și dragoste pentru ea”. Deși sînt aleși pe termen de patru ani, „pentru activitate potrivnică Bisericii sau parohiei, ei pot fi revocați, la

cererea întemeiată a parohului, înainte de împlinirea acestui termen. De aici trebuie să se înțeleagă, că membrii Consiliului parohial sînt chemați să ducă o viață pilduitoare în mijlocul parohienilor.

Pentru ca lucrările Consiliului parohial să se desfășoare cu totul nepărtinitor, adică obiectiv, în sinul lui nu pot fi împreună „tatăl și fiul, frații, socrul și ginerele”.

Rolul deosebit de însemnat al Consiliului parohial reiese mai ales din atribuțiunile pe care el le are și le exercită, sub președinția preotului paroh, pe timpul cît Adunarea parohială nu este întrunită. Astfel, el întocmește bugetul parohial; îngrijește de zidirea, repararea și înzestrarea bisericii parohiale, a casei și altor clădiri parohiale; îngrijește de mijloacele bănești necesare ființării parohiei, de înzestrarea bisericii cu veșminte și odoare bisericești, cu odăjdii, icoane, obiecte sfinite, cărți religioase, cărți de cult etc. Propriu-zis, acestea se realizează prin epitropia parohială.

*

Pe lângă Consiliul parohial, în parohie funcționează și Comitetul parohial, care are, de aseme-

În cadrul consfătuirii au luat cuvîntul toți participanții.

— Vineri, 14 aprilie 1972, P. S. Marton Aron, Episcopul romano-catolic de la Alba-Iulia, împreună cu P. S. Dr. Iacob Anton, Episcop-coadjutor la aceeași Episcopie, numit de curînd în această funcție, au făcut o vizită frățească Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului la reședința mitropolitană din Sibiu.

Au fost de față P. C. consilieri: I. Mihălțan, Gh. Bota și Gh. Papuc.

Vizita s-a desfășurat într-o atmosferă prietenească, specifică în relațiile dintre Bisericile din țara noastră.

— Potrivit unei tradiții vechi de peste două veacuri, Izvorul Tămăduirii a fost sărbătorit și în acest an cu mult folos duhovnicesc la Mănăstirea Brîncoveanu de la Sîmbăta de Sus, jud. Brașov.

De la Centrul arhiepiscopesc din Sibiu au participat: P. S. Episcop-vicar Visarion, P. C. vicar Tr. Belasçu și C. diacon I. Bolog.

Sf. Liturghie arhierescă s-a slujit la altarul din pădure, cu care prilej au vorbit credincioșilor: P. C. arhim. S. Popescu, P. C. prot. R. Zaharie (Făgăraș), P. C. vicar Tr. Belasçu și P. S. Episcop-vicar Visarion.

nea, un rol însemnat în viața credincioșilor. El lucrează „sub președinția preotului paroh, sau a delegatului său, cleric sau mirean”, din el făcînd parte și femei credincioase, sau chiar numai femei; nu are gestiune proprie, ci totul se administrează prin epitropia parohială. Că are rol însemnat, se vede din aceea că în atribuțiile sale intră, între altele:

„Înzestrarea și înfrumusețarea bisericilor, a curțiilor bisericești și a cimitirelor și ținerea lor în cea mai bună rînduială;

Formarea și susținerea corului bisericii;

Cercetarea și ajutorarea bolnavilor.”

Susținerea activităților de milă creștină” etc.

Dacă acestea sînt lucrările de care se ocupă, în principal, Consiliul și Comitetul parohial, este firesc lucru ca cei ce facem parte din ele să ne achitam cu toată conștiințiozitatea de îndatoririle care ne revin, iar ceilalți să le stăm în ajutor cu toată dragostea noastră de fii credincioși ai Bisericii strămoșești, pentru ca Biserica să-și poată împlini rostul pe care îl are în a ne ajuta la zidirea noastră sufletească și trupestă.

D. Călugăr

Despre Sfânta Impărtășanie

Taina Sfintei Euharistii sau Impărtășanii a fost așezată de Mîntuitorul în Joia Mare, cum zicem noi astăzi, la *Cina cea de Taină*, cînd a luat pîinea și vinul și, prin rugăciune și binecuvîntare, le-a prefăcut în trupul și sîngele Său și le-a dat ucenicilor, rostind cuvintele pe care le auzim mereu la Sf. Liturghie: „*Luafți, mîncăți, acesta este trupul meu, care se frînge pentru voi... Beți dintru acesta toți, acesta este sîngele meu... care pentru voi și pentru mulți se varsă, pentru iertarea păcatelor*” (Matei 26, 27—28). „... *Aceasta să faceți întru pomenirea mea*” (Luca 22, 19).

Mîntuitorul, în nemărginita Sa dragoste pentru noi, a lăsat ca Jertfa Sa de răscumpărare de pe Golgota, să se continue în *Jertfa nesîngeroasă din Sf. Liturghie* și să se împărtășească credincioșilor prin această Sfîntă Taină. Este sfîntă această Taină, pentru că prin ea ne apropiem nemijlocit de Dumnezeu, ba mai mult, petrecem împreună cu El și ce lucru măreț este acesta. Ne încredințăm de acest lucru însuși Mîntuitorul, cînd spune așa de deslușit: „*Cel ce mîncă trupul meu și bea sîngele meu, petrece întru mine și eu întru el*” (Ioan 6, 56). Astfel, Hristos fiind „*izvorul vieții*”, Sf. Impărtășanie este pentru credincioși datătoare de viață și de puteri sufletești sporite, spre neconținută desăvîrșire morală. De aici reiese necesitatea pentru noi de a alerga mereu la sf. altar pentru a primi „*Pîinea cea cerească și Paharul vieții*”, împărtășindu-ne ori de cîte ori simțim nevoia, cu deosebire în cele patru posturi ale anului bisericesc și în primul rînd în postul Sfințelor Paști.

Ținînd seama de folosul neasemuit, de adîncimea și măreția acestei înfricoșate Taine, creștinul trebuie să se apropie cu frică și cu cutremur de

acest foc dumnezeiesc, care arde necurățiile și întetește scînteia veșniciei din făptura noastră, după cum este scris: „*Să se cerceteze... pe sine și așa să mînce din pîine și să bea din pahar. Căci cel ce mîncă și bea, cu nevrednicie, osîndă își mîncă și bea, nesocotind trupul Domnului*” (I Cor. 11, 28—29).

Așa de pildă, trebuie să ne curățim de orice păcat, mic sau mare, printr-o cercetare amănunțită și printr-o strădanie de îndreptare, cu post și rugăciune și fapte bune. De aceea, pentru curățirea de păcate, este absolut necesară Sf. Taină a mărturisirii, sau a pocăinței, acest adînc al milostivirii lui Dumnezeu, în care — prin baia lacrimilor pocăinței și a mărturisirii cu smerenie a păcatelor, cel ce crede cu adevărat, primește deslegarea prin harul preoției, după cum a lăsat Mîntuitorul: „*Căroră veți ierta păcatele vor fi iertate, și căroră le veți ține vor fi ținute*” (Ioan 20, 23).

Dar Sf. Impărtășanie ne unește și întreolaltă, căci „*Cei mulți*”, sînt „*un trup — căci toți ne împărtășim dintr-o pîine*” (I Cor. 10, 17) și astfel se întărește iubirea și frățietatea cu toate roadele ei minunate în viața de obște a credincioșilor.

Încheind aceste cîteva gînduri vom spune deci că Sf. Taină a cuminecării este sfîntă și că de ea nu ne putem apropia oricum, ci cît mai pregătiți, cît mai deschiși sufletește, cît mai împăcați cu noi și cu cei din jur, cu cît mai multă dragoste de Dumnezeu și de semenii, ceea ce ne spun și cuvintele rostite de preot din ușile împărătești la Sf. Liturghie, înainte de a ne apropia de sf. potir, cînd zice: „*Cu frica de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați.*”

Pr. Ioan Fulea

Învățături cu privire la căsătorie

(Urmare din pag. 2)

Pe de altă parte, să nu se uite că dacă la baza căsătoriei nu există o dragoste adevărată, care să lege puternic pe ce doi soți, greutățile, care adeseori lovesc viața de familie, macină încetul cu încetul la temelii căsătoriei. Numai o dragoste, o prietenie adevărată și puternică între soți poate rezista tuturor greutăților.

3. Cei ce voiesc să se căsătorească, trebuie să manifeste unul față de altul deplină sinceritate, care poate da naștere la o încredere reciprocă. Aici nu poate fi vorba de tînuiri și simulări, ci fiecare trebuie să-i ofere celuilalt viața sa trecută și prezentă ca o carte deschisă. A proceda altfel, înseamnă a construi de la început edificiul căsătoriei pe temelii de nisip.

4. Cei ce vreau să facă acest pas, trebuie să constate, pe lîngă acea „*frumusețe sufletească*” atît de necesară pentru căsătorie, că între ei există asemănări și afinități în privința concepției de viață, în privința felului de a vedea și judeca problemele mai importante, în privința intereselor, preferințelor, preocupărilor și idealului de viață. Acest fapt e cu atît mai important, cu cît viitorii soți vor trebui să conlucreze în armonie în toate înfăptuirile lor viitoare în interesul familiei. A urmări fiecare dintre soți interese personale, uneori chiar antagoniste, înseamnă a expune familia de la început la lovitură care nu numai o zdruncină, ci o pot distruge.

5. Legile civile permit căsătoria bărbatului la împlinirea majoratului, iar a femeii la 16 ani.

Este absolut necesar însă ca între cei ce voiesc să se căsătorească să nu fie diferență prea mare de vîrstă (preferabil 4—5 ani în favoarea bărbatului, dar în nici un caz diferențe în jur de 20 de ani). Nu sînt recomandabile nici diferențele de vîrstă în favoarea femeii, iar în caz că există, acestea pot merge pînă la maximum 3 ani. Deosebiriile prea mari de vîrstă dintre soți sînt dăunătoare nu numai din punct de vedere fizic, ci și din punct de vedere sufleteș, deoarece atrag după ele și deosebiri în privința intereselor, preferințelor și concepțiilor de viață.

6. Pentru ca viitorii soți să aibă prilejul de a conveni mai des împreună și de a petrece mai mult timp unul în compania altuia, spre a se putea cunoaște reciproc, spre a-și putea prețui la justa lor valoare calitățile și a-și înlătura defec-

tele pe care le au, e recomandabil să nu se grăbească căsătoria, ci să se lase răgaz amîndurora ca să-și poată forma fiecare o opinie cît mai justă asupra celuilalt. Acolo unde e cazul, se recomandă încheierea unei logodne simple fără binecuvîntarea Bisericii, care să premerge căsătoriei cu cîteva luni de zile. Acest interval de timp, dacă este cerut de părinții ambilor tineri, va constitui o garanție în plus asupra intențiilor cinste și seriozității cu care înșiși părinții privesc căsătoria fiului sau fiicei lor.

În momentul în care s-au hotărît definitiv să pășească la această Taină, candidații se vor pregăti sufletește prin împărtășirea cu Sfințele Taine (Pocăința și Euharistia) și numai după aceea se vor prezenta înaintea altarului, spre a li se împărtăși Taina Nunții, bineînțeles după încheierea căsătoriei civile.

Am schițat în cele de mai sus cîteva povețe pentru credincioșii Bisericii noastre, care vreau să pășească la întemeierea unei familii, prin Taina Căsătoriei. Am făcut-o aceasta, deoarece avem convingerea că majoritatea căsătoriilor nereușite, unele expuse divorțului sau abandonului familial, cu toate consecințele lor dezastruoase asupra copiilor, se datorează în cea mai mare parte lipsei de pregătire spirituală și morală a celor ce pășesc spre viața de familie.

Pe de altă parte, nu trebuie să uităm că, pentru credincioșii Bisericii noastre, căsătoria este Taina care pecetluiește și sfințește legătura dintre bărbat și femeie, după chipul legăturii dintre Hristos și Biserică. Iar dacă viitorii soți vor păși spre căsătorie curaji și pregătiți sufletește — după ce fiecare din ei a făcut tot ce i-a stat în putință ca să nu zidească acest edificiu pe temelii de nisip, ci pe temelii de stîncă — harul Duhului Sfînt, revărsat asupra lor prin Taina Nunții, va întări legătura dragostei dintre ei, spre a putea rezista tuturor încercărilor prin care vor trece; aceasta va face ca familia lor să-și îndeplinească sfînta și măreața ei sarcină în viața socială a oamenilor. Astfel, familia va deveni vatra bunei creșteri a copiilor și izvorul virtuților vieții casnice și sociale. De aceea, se acordă o prețuire deosebită și o aleasă cinstire vieții de familie, dacă aceasta este trăită în conformitate cu principiile evanghelice, fiind un izvor nesecat de adevărată evlavie și sfințenie.

I. Zăgrean

Sfaturi creștinești

Cele dintii trepte pe care le urcăm întru întîmpinarea Domnului cel înviat sînt postul și rugăciunea. De aceea le-a și așezat Biserica din vremuri de demult, unindu-le desigur cu milostenia și duhul jertfelnic. „*De-ți vei duce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva asupra ta, lasă acolo darul tău... și mergi mai întîi de te împacă cu fratele tău...*” (Matei 5, 23). Prin aceste cuvinte Domnul Hristos vrea să arate cît de mult ține ca fiecare din noi să nu viețuiască supărat pe nimeni. „*Soarele să nu apună peste mînia noastră*”, zice El. Niciodată să nu înalțe creștinul sfințele rugăciuni către Dumnezeu cu mîntea încărcată de dușmănie. Mare păcat este a te ruga lui Dumnezeu și a posti supărat fiind pe aproapele tău. Și iată de ce: Cînd cineva se roagă lui Dumnezeu supărat pe ai săi, rugăciunea aceluia este așa cum ar rosti-o într-o vreme în care ar bate o furtună mare și călătorul nu ar mai cunoaște drumul. Să ne închipuim că o furtună dezlănțuită din plin cutremură pămîntul și zguduie cerul. Călătorul nu știe ce să mai facă și întrebă pe oricine îi iese în cale: „*Unde merge drumul?*” Cel întrebant răspunde: „*Nu știu ce spui.*” Dar călătorul întrebă: „*Încotro duce drumul acesta?*” Cel întrebant din nou îi răspunde: „*Nu înțeleg ce întrebi.*”

Într-adevăr cum s-ar putea ei înțelege? Este cu neputință acest lucru, chiar dacă și-ar ascuți mai mult auzul la întrebări repetate. Furtuna le acoperă întrebările și ele rămîn fără răspuns. Din toate acestea înțelegem că mînia, ura se aseamănă cu o furtună sau cu un uragan, iar rugăciunea creștinului în astfel de stări sufletești este în zadar făcută. Cuvintele rugăciunii unor astfel de rugători nu se aud, cum nu se aud niște cuvinte șoptite în toiu unei furtuni. Mînia, furia, dușmănia vuiesc ca o furtună care acoperă totul, nu se vede și nu se aude nimic, desparte pe creștin de creștin, ne îndepărtează de calea care duce la Dumnezeu și de toate darurile Lui. Iată de ce Domnul Hristos ne cere să luăm bine seama la inima noastră. Dacă vrei să te înfățișezi cu cuviință de sărbători și să aduci un dar la altarul Domnului, vezi dacă nu ai vreo supărare cu cineva. „*Mă tem, scria Sfîntul Apostol Pavel creștinilor din Corint, ca nu cumva să vă găsec cum nu voiesc: în certuri, pismă, mînie, dezbinări, clevetiri, bîrfeli, îngîmfări, tulburări*” (II Cor. 12, 20).

Trăim fiecare sub ochii celor din jurul nostru, de aceea trebuie să fim atenți la tot pasul pe care îl facem spre a nu fi piatră de poticnire pentru semenii. Să urmărim lucrurile care duc la pacea și întărirea unuia prin altul (Rom. 14, 19), îndeamnă Apostolul, mărturisind mai departe: „*Sînt încredințat despre voi, frații mei, că sînteți plini de bunătate, plini de toată cunoștința și astfel sînteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții*” (Rom. 15, 14). Deci, ne putem ajuta unii pe alții pentru a șterge ura din sufletele noastre. S-o ștergem chiar și față de cei ce ne poartă dușmănie. Altfel, cum simțim că am jertfit ceva de la noi, cum împlinim îndemnul cîntării de Paști: „*Să iertăm toate pentru Înviere?*” Să nu uităm nici o clipă că rostul credinței noastre, a mergerii noastre la biserică în Duminică și sărbători, al rugăciunilor noastre este de a ne face tot mai buni, tot mai după asemănarea lui Dumnezeu. Iar primul pas în această direcție îl constituie lepădarea noastră de rele, între care se numără și mînia, ura, dușmănia.

Să nu uităm de dragostea pe care Dumnezeu o are față de cei care caută pacea. Să înțelegem că numai atunci cînd ne vom înstrăina de patimi, lepădînd întii de toate mînia, pentru a dobîndi pacea, sîntem pe calea care ne apropie de Dumnezeu și de semenii noștri, în răspunderile comune pe care le avem în această viață.

Pr. prof. A. Zarea

Din învățăturile Sf. Părinți

● *Unde este iubirea este și ajutorul Cerului. Căci precum disensiunile și războaiele sînt un principiu al morții, iubirea, unirea inimilor este o sursă a păcii, a concordiei, iar concordia și pacea sînt totdeauna însoțite de viață ferită de orice pericol, plină de încredere și de siguranță.*

(Sf. Ioan Gură de Aur)

● *Lui Dumnezeu îi place ce faci după puterea ta.*

(Sf. Grigorie de Nazianz)